

Särskilt yttrande

**av experterna Richard Hellenius, Patrick Krassén,
Martin Mörman och Catrin Åkerlund**

Inledning

Enligt kommittédirektivet är huvuduppdraget att förenkla och förbättra 3:12-regelverket. Det tydliggörs att framgångsrikt entreprenörskap skapar arbetstillfällen och tillväxt vilket är en förutsättning för välbefindandet i samhället. Samtidigt lyfter regeringen fram att det är förenat med ekonomisk risk att vara entreprenör och det krävs därmed incitament för entreprenörer att starta och driva företag. Därav är det särskilt viktigt att ge små och medelstora företag goda skattemässiga villkor, vilket gör det möjligt för dem att växa, anställa och attrahera kapital. Direktivet är samtidigt tydligt med att förändringar inte ska öppna upp för sådan inkomstomvandling som reglerna är avsedda att förhindra.

De tre huvudsakliga kriterierna för kommitténs arbete som pekas ut i direktiven – förbättra regelverket, förenkla detsamma, och samtidigt undvika inkomstomvandling – kan vara sinsemellan motstridiga. Det går att tänka sig förenklingar av reglerna, som samtidigt skulle innebära försämringar för de fåmansföretagare som berörs av dem. Omvänt går det också att skissera olika former av förbättringar, som dock skulle innebära att reglerna blir krångligare och mer komplexa. Såväl förbättringar som förenklingar kan i sin tur ställas i motsats till att förhindra inkomstomvandling. Begreppet inkomstomvandling är sedan länge omtvistat och i direktiven görs inget försök att definiera det, ej heller att ange vad som är att anse som ej godtagbart. Kommittén har därför haft att göra denna avvägning, om hur ”sådan inkomstomvandling som reglerna är avsedda att förhindra” ska tolkas se ut. Dessa motstridigheter i direktiven har medfört att kommitténs utrymme för att skapa bättre incitament för entreprenörskap har begränsats.

Med beaktande av ovanstående ramar för kommitténs arbete anser vi att de förslag som kommittén lämnar i betänkandet, betraktade som en helhet, utgör förenklings- och förbättringsåtgärder av regelverket som är mycket välkomna. Inte minst gäller detta förslagen att slopa de så kallade absoluta kraven (kapitalandels- och löneuttagskravet), att höja grundbeloppet/förenklingsbeloppet till fyra inkomstbasbelopp och att de två separata takbeloppen, för utdelning respektive för kapitalvinst, ersätts av ett gemensamt takbelopp.

Det finns enligt vår uppfattning vissa delar av de förslag som kommittén lämnar där andra lösningar hade varit önskvärda, men vi begränsar oss i detta yttrande till att lyfta fram två områden inom vilka det enligt vår uppfattning, även efter ett genomförande av kommitténs samlade förslag, skulle kvarstå ett betydande förenklings- och förbättringsbehov.

Det första området avser kvalifikationsreglerna, det vill säga de regler som avgör om de andelar en delägare innehar omfattas av 3:12-beskattningen eller ej. Bland de uppdrag som utredningen erhållit ingår uttryckligen att analysera på vilket sätt utomståenderegeln och bestämmelsen om samma eller likartad verksamhet, vilka båda är centrala delar av kvalifikationsreglerna, kan förändras för att förbättra villkoren för små och medelstora företag. I kapitel 3 konstaterar kommittén också att den största komplexiteten i reglerna finns just i dessa regler. När det gäller kvalifikationsreglerna lämnar dock kommittén endast relativt begränsade förslag, varav inga – med undantag för en kodifiering av rådande rättspraxis kring vilken ägarandel som krävs för utomstående ägande – avser utomståenderegeln eller definitionen av samma och likartad verksamhet.

Det andra behovet avser företagens bristande tillgång till kapital. I kommittédirektiven anges bland annat att det är särskilt viktigt att ge små och medelstora företag goda skattemässiga villkor som gör det möjligt för dem att anställa och attrahera kapital. I avsnitt 5.3 redogör kommittén för de svårigheter företagen har på detta område, inte minst när det gäller möjligheterna till banklån, och konsekvenser av när dessa möjligheter är små. Några direkta förslag till förbättringar på detta område lämnas dock inte av kommittén. Behovet av åtgärder som förbättrar förutsättningarna för en god kapitalförsörjning kommer därmed enligt vår uppfattning att kvarstå.

Nedan utvecklas vår syn på dessa kvarstående behov.

Kvalifikationsreglerna

Kommittén konstaterar att den största komplexiteten finns i kvalifikationsreglerna, alltså själva grunden till om man ska omfattas av regelverket. Grunden till fåmansföretagsreglerna är att delägaren i ett fåmansföretag kan styra sitt uttag från företaget och välja (lägre beskattad) utdelning eller (högre beskattad) lön – det som benämns som inkomstomvandling. Komplexiteten består i att balansera när man som delägare slutar kunna styra över hur uttaget från företaget ska göras, och hur det ska beskattas, det vill säga när det inte finns skäl att befara potentiell inkomstomvandling längre. Vissa ytterligare steg skulle behöva tas vad gäller lagstiftningen på detta område för att närma sig bestämmelsernas syfte. Det finns även aspekter som framkommit i rättspraxis, som kan behöva kodifieras för att reglernas tillämpning ska närma sig avsikten med reglerna. Problemet med den rättsutveckling vi ser på detta område är att den blir mer och mer baserad på enskilda rättsfall, på ett sätt som alltmer avlägsnar sig från den faktiska lagtexten. För att förstå hur lagen ska tillämpas är det i dagsläget inte bara otillräckligt att läsa lagtexten. ”Samma eller likartad verksamhet” har en allmänspråklig innebörd som framstår som klart skild från hur begreppet har utvecklats i praxis. Även om praxis i och för sig har klargjort hur tillämpningen ska ske i ett antal situationer, är denna tillämpning nu så komplicerad och specifik att det krävs någon form av kodifiering för att upprätthålla kravet på lagbunden rättstillämpning.

När man tillämpar fåmansföretagsreglerna utgår man många gånger från sin egen roll i bolaget: Ses jag som individ som verksam i betydande omfattning så att mina andelar skulle kunna ses som kvalificerade andelar? Om man ser en sannolikhet för det, behöver man konstatera om företaget är ett fåmansföretag för att kunna klargöra sin beskattningssituation. Man behöver då räkna antalet fysiska delägare i företaget eller i de företag som äger aktier i företaget för att kunna konstatera om fyra eller färre delägare äger mer än 50 procent av företaget. Komplexiteten ökar med ett spritt ägande i exempelvis ett investerande företag eller i ett moderföretag. Grundare eller anställd delägare ges inte tillgång till uppgifter om ägandet i dessa mer eller mindre komplicerade strukturer. Fåmansföretagsreglerna gäller onoterade företag, men enligt den utvidgade fåmansföretagsdefinitionen i 57 kap. 4 § inkomstskattelagen behöver man förhålla sig till

om det till exempel finns delägare i ett överliggande företag som är närstående eller som är verksamma i betydande omfattning, som därmed ska räknas som en person vid beräkningen av hur många som äger företaget. De flesta dotterbolag till exempelvis H&M ses som fåmansföretag utifrån att det är närstående personer som i så stor omfattning äger H&M. Många företag kan alltså vara fåmansföretag även om det inte ser ut så vid en första anblick. Komplexiteten ökar om man är ett företag med tillväxtambitioner som tar in nytt kapital, där ägandet blir spritt.

När det inte är möjligt att komma fram till om företaget är ett fåmansföretag, går man vidare till att försöka bedöma om till exempel en investerare skulle kunna ses som en utomstående ägare.

Det kan vara enklare att komma fram till att utomståenderegeln är tillämplig än att komma fram till att bolaget är ett fåmansföretag, genom att konstatera att det inte finns någon från investerarens sfär som är verksam i betydande omfattning i det bolag som bedömningen ska göras i. Komplexiteten har ökat genom den senaste utvecklingen inom rättspraxis, i vilken domstolarna mer och mer bedömer särskilda skäl (vi återkommer till detta nedan).

Både vid bedömningen av om ett innehav är kvalificerat och om en ägare kan ses som en utomstående ägare ska man även beakta begreppet *samma eller likartad verksamhet*.

- Vid bedömning av om dina aktier är kvalificerade ska det beaktas om du (eller någon närstående) bedriver samma eller likartad verksamhet i ett annat företag.
- Vid bedömning av om en ägare ska ses som utomstående ägare ska det beaktas om denne (eller dess närstående) bedriver samma eller likartad verksamhet som det företag som prövas enligt utomståenderegeln.

Begreppet samma eller likartad verksamhet ska säkerställa att arbetsinkomster från ett bolag inte ska kunna omvandlas genom att dela upp eller flytta verksamheten mellan olika bolag och spara arbetsinkomster i ett vilande bolag, och på så sätt undgå beskattning enligt fåmansföretagsreglerna tidigare. Med begreppet utgår man från att en verksamhet ska anses ha överförts till ett annat företag. En ”verksamhet” har klassiskt sett varit en grävmaskin som överläts och grävmaskinsverksamheten börjar bedrivas i ett nytt bolag. Bestämmelsen

om samma eller likartad verksamhet omfattar inte enbart överföring av inventarier eller liknande tillgångar, utan en verksamhetsöverföring kan även omfatta överföring av till exempel kunskaper och affärskontakter till ett nybildat bolag (se HFD 2013 ref. 35).

Vad bör gälla när man exempelvis har varit delägare och arbetat som teknisk konsult i en större organisation, säljer sina aktier i det stora konsultbolaget via ett holdingbolag, och sedan börjar bedriva egen verksamhet som teknisk konsult i sitt eget bolag? Ska det ses som samma eller likartad verksamhet, eller ej? Organisationen och verksamhetsformen är väsentligt annorlunda. Räcker det att den know-how som konsulten/delägaren har är densamma? Den vägledning som finns är det s.k. Advokatfallet (HFD 2016 not. 23), där Högsta förvaltningsdomstolen framhöll att om verksamheten exempelvis bedrivs inom samma geografiska område med liknande kundkrets, ses det som samma eller likartad verksamhet. Det finns emellertid ett flertal andra situationer som det inte går att dra slutsatser om utifrån Advokatfallet. Kan en teknisk konsult i en större organisation anses bedriva samma eller likartad verksamhet och ha samma kunder som en ensamkonsult i ett eget bolag?

Samma eller likartad verksamhet har även utvecklats till att avse förvaltning av vinstmedel, det vill säga likvider – se till exempel RÅ 2010 ref. 11 I och V, m.fl. Kapitalrörelser mellan bolag, alltså betalning av likvider, har kommit att jämföras med överföring av verksamhet (HFD 2012 ref. 67 I). Enligt HFD 2012 ref. 67 II krävs att det finns ett ägarsamband för att bestämmelsen om samma eller likartad verksamhet ska föreligga. Detta ägarsamband framgår inte av lagtexten, men skulle kunna beskrivas enligt följande:

Samma eller likartad verksamhet föreligger endast om andelsägaren eller någon närstående under beskattningsåret eller något av de fem föregående beskattningsåren direkt eller indirekt ägt del i båda företagen.

Föreligger detta ägarsamband, ”smittar” en (1) krona från en verksamhet där delägaren varit verksam i betydande omfattning den andra verksamheten där delägaren inte kan ses som verksam i betydande omfattning.

I detta avseende skulle det vara önskvärt att det införs en formulering, exempelvis som att *med överföring av verksamhet likställs överföring av vinstmedel eller andra värden i fåmansföretaget om det*

sker i mer än obetydlig omfattning. Detta skulle tydligare koppla risken för inkomstomvandling till proportionen av överföringen av likvider.

Även marknadsmässiga transaktioner, såsom lån mellan företag, har lett till att det ses som att de bedriver samma eller likartad verksamhet. Även om lån i sig inte medför att utrymmet för utdelning ökar, har lånet ansetts bidra till vinstgenerering i företaget, som i sin tur möjliggör utdelning (SRN dnr 79-16/D).

Överföring av tillgångar för marknadspris, eller en annan marknadsmässig transaktion, bör inte ses som samma eller likartad verksamhet, mot bakgrund av att risken för inkomstomvandling bör vara liten, om ens någon. Man bör inte heller beakta mer obetydliga faktorer, såsom små felprissättningar. Detta bör formuleras i lagtext.

Som nämnts ska det vid tillämpning av utomstående regeln även beaktas om investeraren bedriver verksamhet som eventuellt kan ses som samma eller likartad verksamhet. Dessa två regler i kombination ökar komplexiteten i bedömningen av om utomstående regeln är tillämplig. I HFD 2023 ref. 11 ställdes detta på sin spets. Rättsfallet rörde frågan om huruvida ett fåmansföretags förvärv av aktier genom en nyemission i ett annat fåmansföretag innebär att företagen ska anses bedriva samma eller likartad verksamhet, så att investeraren inte skulle kunna ses som en utomstående ägare. I målet hade bolaget Adelis fört över kapital till bolaget Intersport genom att förvärva nyemitterade aktier i det bolaget. Adelis ägde efter förvärvet mer än 70 procent av andelarna i Intersport och skulle ha rätt till utdelning med mer än 30 procent. Adelis var ett fåmansföretag, i vilket delägarna hade kvalificerade andelar. Delägarna i Adelis var inte och skulle inte heller komma att vara verksamma i betydande omfattning i Intersport. Adelis förvärv av aktier i Intersport genom en nyemission innebar i och för sig att *vinstmedel* som genererats i Adelis verksamhet har *förts över* till Intersport. Enligt tidigare rättspraxis ses detta som att verksamheten är samma eller likartad. Delägarna i Adelis var verksamma i betydande omfattning i Adelis. De var dock inte verksamma i betydande omfattning i Intersport, och om aktierna hade ägts direkt av dem skulle det inte ha funnits någon risk för omvandling av arbetsinkomster i det företaget till lägre beskattade kapitalinkomster. Upparbetade vinstmedel i Intersport kunde inte heller tas ut av dem som lägre beskattad kapitalinkomst, eftersom de inte själva ägde några aktier i det bolaget.

Genom avgörandet får det anses stå klart att även andra omständigheter än sådana som är hänförliga till själva verksamheten kan beaktas, och att syftet med bestämmelserna tillmäts avgörande betydelse. I denna dom var den avgörande faktorn frånvaron av risk för inkomstomvandling. Detta bör framkomma i lagtexten, för att tydliggöra denna möjlighet. Exempel på möjlig formulering kan vara:

Vid bedömningen av om två företag ska anses bedriva samma eller likartad verksamhet ska särskilt beaktas om det finns en risk för inkomstomvandling. Med inkomstomvandling avses att utdelning och kapitalvinst som ska beskattas enligt detta kapitel i stället beskattas enbart i inkomstslaget kapital.

Utomståenderegeln ska säkerställa att den som ska ses som utomstående inte är verksam i betydande omfattning i den verksamhet som är föremål för prövning. Om en utomstående ägare innehar ett ägande och har rätt till utdelning, som motsvarar den av kommittén föreslagna nivån på 30 procent, ska utomståenderegeln tillämpas, om inte särskilda skäl föreligger. När man som grundare släpper ifrån sig så mycket ägande och utdelning som 30 procent, finns det inte längre ekonomiska skäl för grundaren att inkomstomvandla – man tjänar inte på att växla lön till utdelning. Om man tar in en investerare vill investeraren många gånger att kapitalet används till rätt saker. Man vill ofta begränsa lönen till grundaren, då kapitalet ska nyttjas där det gör mest nytta för att investeraren ska få bäst avkastning på sin investering. Innebär det att man som grundare har inkomstomvandlat? Styr man som grundare över möjligheten att inkomstomvandla i denna situation? Man har lyckats få in en investerare på en svår kapitalmarknad, och får följa de investeringsavtal som presenteras.

I ett tidigare avgörande, HFD 2021 ref. 40 (Valedo-domen), ansåg domstolen att särskilda skäl mot att tillämpa utomståenderegeln förelåg, trots att utomstående ägare ägt en stor andel av aktierna i bolaget och alltid fått utdelning som översteg andelsinnehavet under mer än fem år tillbaka. Avgörandet avsåg en riskkapitalstruktur med olika aktieslag, flera avtal som reglerade investeringen och vad den skulle användas till, och en begränsning av de verksamma delägarnas löneuttag.

I ett nyligen avgjort rättsfall (HFD 2024 ref. 8) ansågs inte särskilda skäl för tillämpningen av utomståenderegeln föreligga. Avgörandet gällde en franchisetagare som genom ett nybildat bolag (NYAB) skulle ingå ett franchiseavtal med ett försäkringsbolag. NYAB ska

ägas till 31 procent av försäkringsbolaget och till 69 procent av franchisetagaren. Samtliga aktier i bolaget skulle vara stamaktier med lika rätt till utdelning. För att öka franchisetagarens lön med mer än 20 procent krävdes enighet mellan aktieägarna. Försäkringsbolaget hade åtagit sig att vid behov lämna villkorade aktieägartillskott för att täcka bolagets fasta kostnader, dock begränsat i tid och till belopp. Någon reell inkomstomvandling ansågs inte kunna ske, då utdelning skulle lämnas till båda aktieägarna i förhållande till vad man hade investerat, trots att försäkringsbolaget skulle ha förtur till sina gjorda villkorade tillskott.

Förslagsvis bör kravet på att det ska ha skett en reell inkomstomvandling komma till uttryck i lagtext. Om någon reell inkomstomvandling inte är för handen bör inte särskilda skäl kunna föreligga.

I HFD 2018 not. 16 bedömdes inte utomståenderegeln kunna tillämpas. En delägare ägde aktier indirekt genom eget holdingbolag i det bolag där det utomstående ägandet förelåg. I holdingbolaget bedrevs endast passiv kapitalförvaltning. Det utomstående ägandet hade förelegat i mer än fem beskattningsår. Utomståenderegeln har alltså varit tillämplig. Bolaget som hade det utomstående ägandet såldes sedan. Något utomstående ägande förelåg inte längre och aktierna i holdingbolaget som har hanterats som okvalificerade blev kvalificerade. Någon risk för inkomstomvandling kan inte finnas i denna situation, givet att det utomstående ägandet har förelegat under intjänandet av avkastningen på kapitalet. Lagstiftningen bör ändras i detta avseende, då det inte finns någon anledning att återgå till att beskattas enligt fåmansföretagsreglerna för det kapital som är hänförligt till när utomståenderegeln varit tillämplig. Möjligheten att styra över sitt uttag fanns inte i samband med intjänandet, och då bör ingen risk för inkomstomvandling föreligga heller när det utomstående ägandet inte längre finns.

Möjligheter att attrahera kapital

Hur företag attraherar kapital är en komplex process att beskriva på makronivå. För många av de minsta företagen handlar det, som har beskrivits ovan, ofta om att grunden i finansiering är eget kapital, i form av ägarens egna sparmedel eller medel lånade från närstående. När verksamheten har pågått ett tag används ofta sparade vinstmedel

som finansieringskälla. Samtidigt finns det startup-företag som är små men som satsar särskilt på tillväxt, och då söker finansiering genom externa kapitaltillskott från riskkapital (*venture capital*), affärsänglar eller så kallad crowdfunding. För småföretag som söker expandera kan mikrolån eller lån från nischade finansiella aktörer, som statliga Almi eller särskilda kreditmarknadsaktörer, vara en finansieringskälla.

För många företag i tillväxtfas är en central fråga avvägningen mellan att locka investeringar och hur ägandet ska vara strukturerat. Denna fråga har förstås likaledes betydelse för eventuella externa investerare.

Större företag har generellt lättare att få finansiering genom konventionella banklån, från institutionella investerare, större riskkapitalaktörer (*private equity*) eller via börsen. Både större och mindre företag kan dock också attrahera kapital från enskilda investerare som har byggt upp medel i egna investerings- eller holdingbolag, genom till exempel framgångsrikt tidigare företagande, arv eller likvidering av andra tillgångar. Sådana enskilda investerare kan agera som affärsänglar på ett tidigt stadium, men också investera i större och noterade bolag, inte sällan i samverkan med investmentbanker eller riskkapitalbolag. Riskkapitalaktörer kan vara statliga, som exempelvis Almi eller privata. Privata riskkapitalbolag kan vara svenska eller utländska, och kanaliseras vanligen medel från stora institutionella investerare, såsom pensionsfonder och försäkringsbolag, till de företag riskkapitalbolaget investerar i genom sina egna fonder.

Affärsmodellerna skiljer sig åt mellan alla dessa olika aktörer, och det är inte alltid möjligt att dra en skarp gräns mellan dem. En person kan till exempel vara företagare och samtidigt källa till kapital för andra företag genom sina investeringar. Sådana investeringar kan ske med privata medel eller genom företagsstrukturer. Hur skattesystemet är utformat påverkar de olika vägarna att attrahera kapital och förutsättningarna för detta "ekosystem" av företagande och investeringar. De ovan beskrivna reglerna om samma eller likartad verksamhet och utomståenderegeln har stor betydelse för investerares och företagares beslut.

Det finns, som redovisas i betänkandet, indikationer på att det blivit svårare för mindre och nystartade företag att finansiera investeringar genom banklån.

En undersökning genomförd av Bisnode på uppdrag av Svenskt Näringsliv 2023, som återges i betänkandet, visar att andelen nystartade aktiebolag som hade långfristiga lån från banker och andra kreditinstitut minskat från omkring 30 procent i början av 2000-talet till 13,5 procent 2019. Under covid-19-pandemin minskade andelen ytterligare.

Bankernas kapitaltäckningsregler har bland annat medfört att det blivit viktigare för företag som vill låna att ha tillgångar som kan användas som säkerhet. Detta kan särskilt försvåra möjligheterna för tjänsteföretag att få banklån. Dessa svårigheter förstärks av utvecklingen med allt färre bankkontor, i synnerhet på mindre orter (se Kärnä, A., Manduchi, A., & Stephan, A. (2021). Distance still matters: Local bank closures and credit availability. *International Review of Finance*, 21, s. 1503–1510).

Företagarna jämförde i en rapport 2023 utvecklingen av bankernas utlåning till små och medelstora företag respektive till utlåningen till större företag och till hushåll, utifrån SCB:s finansmarknadsstatistik. Analysen visar att utlåningen ökat betydligt mer till hushåll och större företag än till små och medelstora företag under perioden 2018–2023. Bland Företagarnas medlemmar, som företrädesvis är småföretag, uppger 80 procent av dem som gjort en investering de senaste tolv månaderna att den finansierades med företagets intäkter eller befintliga kapital. Endast elva procent uppgav att finansieringen skedde genom banklån. 90 procent anger att de upplever hinder gällande tillgången till extern finansiering.

Denna utveckling visar på behovet av att förbättra små och medelstora företags möjlighet att attrahera kapital. Det kan ske på ett flertal sätt, men skattesystemets behandling av ägarkapital, investeringar, utdelningar och kvalifikationsregler i fåmansföretagsreglerna är faktorer av stor betydelse.

Ett verktyg med betydelse för kapitalförsörjningen för små och medelstora företag, som vi gärna hade sett att utredningen hade behandlat, är vinstandelslån. Reglerna om dessa återfinns i 24 kap. 10–15 §§ inkomstskattelagen. Ett vinstandelslån är ett lån där räntans storlek helt eller delvis är beroende av det låntagande företagets utdelning eller vinst. Avdragsrätten för den rörliga räntan är begränsad. För fåmansföretag medges inte avdragsrätt för ränta som betalas till andelsägare, oavsett om andelsägaren är en fysisk eller juridisk per-

son. Denna begränsning begränsar kapitalförsörjningen i små och medelstora företag.

Redan i SOU 1998:116 framhölls att dessa begränsningsregler var i behov av en större översyn. Vi anser att avdragsförbudet för ränta till andelsägare som är en juridisk person skulle kunna ha slopats. Reglerna ska förstås mot bakgrund av den grundläggande principen att utdelning från ett aktiebolag ska ske med beskattade medel, alltså att medlen ska beskattas både i företagsledet och i ägarledet. I en situation där andelsägaren är en juridisk person upprätthålls emellertid den ekonomiska dubbelbeskattningen när avdrag medges.

Ökade möjligheter att attrahera kapital är en nyckelfaktor för att fler företag ska kunna växa. Denna aspekt hade behövt utredas mer ingående i betänkandet.

Avslutande kommentar

Vi som har författat detta särskilda yttrande ser det som mycket positivt att 3:12-reglerna föreslås förbättras i ett antal aspekter. Vi instämmer i regeringens bedömning, som kommer till uttryck i kommittédirektiven, att skattereglernas utformning har stor betydelse för företagandets och entreprenörskapets villkor i Sverige, och därmed förutsättningarna för tillväxt, jobbskapande och ökat välstånd.

De kommentarer och rekommendationer vi har lämnat ska, som nämnts, inte ses som en kritik av kommitténs framförda förslag, utan som kompletteringar på de viktiga områden där vi hade velat se ytterligare insatser. Med detta hoppas vi att det fortsatta lagstiftningsarbetet kommer att beakta alla betydelsefulla aspekter av förbättrade villkor för ägarlett företagande.